

[Økonomi- og budgetministeren.]

ikke mig bekendt noget, der sandsynliggør det. Det er sandsynligt, at vi får en dyrtidsportion til efteråret, men den anden dyrtidsportion eksisterer indtil videre kun i hr. Poul Schlüters fantasi.

Man har indgående diskuteret spørgsmålet om besparelser som led i den økonomiske politik. Jeg skal erkende, at med den udgiftspolitik, den nuværende regering har ført, og de lovforslag, tinget har vedtaget, er de lovreserver, som står opført på finansloven, opbrugt. Der er ikke mere. De lovreserver, der er opført for de 3 budgetoverslag, er også opbrugt. Der er ikke mere, medmindre man skaffer nye reserver ved besparelser. Det er derfor, regeringen har stillet sine konkrete forslag til besparelser. Vi har med hensyn til indværende års finanslov foreslået en besparelse på ca. 550 mill. kr., og vi har for de 3 kommende budgetår i første omgang foreslået besparelser, der stiger fra ca. 700 mill. kr. i 1973-74 til omtrent det dobbelte i 1975-76. Det mener vi alvorligt, og når hr. Poul Schlüter så flot slår ud med hånden og siger, at det bare er luft, vi her skærer i, vil jeg understrege, at det er ikke luft; det kommer til at gå ud over forskellige interesser. Jeg har allerede haft den fornøjelse at diskutere med adskillige medlemmer af dette høje ting, som har deres interesser at varetage og derfor ikke vil være med til de besparelser, der drejer sig om deres område. Vi kommer til realiteterne. Når vi fortsætter arbejdet i 17-mands udvalget, vil hr. Poul Schlüter blive klar over, at det ikke er behageligt at skulle spare. Men det er nødvendigt; det erkender jeg, og det erkender regeringen, og derfor har vi stillet vore forslag.

Der er også blevet rejst spørgsmålet om forholdet til kommunerne. Dertil vil jeg gerne sige, at i modsætning til den tidligere regering ønsker vi at bevare et godt forhold til kommunerne. Jeg tvivler i og for sig ikke om, at den tidligere regering også ønskede det, men den evnede det altså ikke. Det ved enhver, der har kendskab til kommunalpolitik. Vi ønsker at bevare et godt forhold til kommunerne, og derfor vil vi, så langt det overhovedet er gørligt, søge ordninger ad frivillighedens vej. Vi fører i øjeblikket samtaler med Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforening, og

der er begge steder en udtalt vilje til at deltage i bestræbelserne for, at den udgiftspolitik, som gennemføres for staten, skal følges af kommunerne. Jeg tror på, at de folk, der sidder i kommunernes forskellige bestyrelser, i kommunalråd og i amtsrådene, er så ansvarsbevidste, at hvis vi fra regeringens side når frem til aftaler med deres to hovedorganisationer, vil disse aftaler blive fulgt. Men jeg havde lejlighed til på et møde i Provinsbankforeningen forleden dag at sige, at det er klart, at hvis der er nogen, der vil bryde ud og bryde aftalerne, må vi have midler til at sikre, at det ikke kan ske. Derfor kan man blive tvunget til en lovgivning. Hvordan den skal se ud, ved jeg ikke, men jeg er som sagt også overbevist om, at vi kan klare det ad frivillighedens vej.

I den diskussion, vi har, diskuterer vi ikke bare byrdefordeling og adskillige af de tanker og synspunkter, der er blevet fremhævet her under debatten, og som vi fra regeringens side er enige i. Vi diskuterer også spørgsmålet om, hvorledes vi kan lave en permanent samkøring af statens og kommunernes budgetlægning. Hvis der skal kunne føres økonomisk politik i dette land, hvor det offentlige administrerer ca. halvdelen af vores ressourcer, er det nødvendigt, at der i den almindelige konjunkturpolitiske indsats er overensstemmelse imellem det, staten gør, og det, kommunerne gør. Jeg er overbevist om, at vi når til gunstige resultater. Så langt som vi endnu er nået, tegner det overordentlig positivt.

Så blev jeg af hr. Niels Helveg Petersen spurgt, hvor stor skattestigningen vil blive, og hr. Poul Schlüter var inde på det samme. Dertil må jeg sige, at vi får jo lejlighed til at drøfte spørgsmålet, jeg ved ikke, om det bliver i september eller oktober — det bliver vel til september — når vi skal fastsætte udskrivningsprocenten, og jeg har ingen mulighed for i dag med det statistiske materiale, der foreligger i øjeblikket, at udtale mig om, hvordan det bliver. Vi kender til visse ting, som vil komme til at påvirke skatteudskrivningen. Vi ved, at i forbindelse med dagpengeordningen sker der en forhøjelse af bidraget, beregnet på samme måde som folkepensionsbidraget, på $\frac{3}{4}$ pct. for det år, der begynder den 1. januar 1973. Vi ved yderligere, at fra 1. januar 1974, når